

Piešinys sukurtas bendradarbiaujant su DI Canva

SAULĖ ZUJŪTĖ

PERSIPYNE GYVENIMAI

Trumposios istorijos
(ištraukos iš rašomo romano)

S. Zujūtė. Persipynę gyvenimai. Istorijos, išsivysčiusios iš gyvųjų sapnų.

Anotacija

Trumposios istorijos, gimusios iš sapnų. Dovanojama Mijalbai, leidyklos gimimo dienos proga 2025 02 14.

Trumpai apie autorę: Saulė Zujūtė, lietuvių filologė, metafizikė, 3 vadovėlių ir 12 romanų autorė, rašanti sąmonėjimo temomis. Feisbuke yra subūrusi bendraminčių grupę: [Saulės Zujūtės knygų skaitytoju diskusiju grupė](#).

Daugiau autorės knygų galima įsigyti knygos.lt

Autorės žodis

Nuo mažumės esu sapnuotoja. Mane lanko tiek buitiski kasdienybės sapnai, tiek ryškūs reginiai, kurie gali tęstis per keletą vienos nakties sapnų ir išsirutulioti į ilgą, nuotykingą istoriją. Kai susapnuoju tokį kompleksinį sapną, vadinu jį *archetipine istorija*, kuri nori per mane pasireikšti į fizinį planą. Tai būna tarsi koks filmas, kurį žiūrėdama patenku tai į vieno, tai į kito veikėjo vidų ir jau tada tame „filme“ esu dalyvė. Arba sapnas gali prasidėti kaip skaitoma knyga ir po to įtraukti mane į jos veiksmą kaip į tikrą realybę. Istorijas regiu dažniausiai be vardų ir be vietovės ar laiko žymų – tarsi peržiūriu jų potencinį variantą Sielos pasaulyje, kaip tai daro sąmonės prieš įsikūnijimą į fizinį planą. Ir tada jau mano sąmonė sprendžia, kurią savo regėtą sapno istoriją ir kaip giliai įkūnyti į fiziškumą. Keletas jų tapo romanais, kai kurios dar tik užrašytos sąsiuvinyje, kad nepasimirštų, tačiau didžioji dalis, deja, taip ir liko tik savo potencine sapno forma, nes tuo metu neturėjau vidinės paskatos jas rašyti ir saugoti, ir dauguma jau išbluko iš atminties.

Archetipinė istorija reiškia, kad tai kosminių sąmonių kuriamų naujos epochos elgsenos naujųjų modelių gyvieji pavyzdžiai. Šios istorijos kupinos kosminių dėsnių sąmonių joms suteikto gyvybingumo, dėl to jas skaitant pasikraunama pozityvia gyvybine energija. Tokių archetipinių istorijų erdvėje pilna kaip kokių molekulių. Galima sakyti, mes nuolat plaukiame per archetipinių modelių rūką. Daug kas archetipus jaučia ir patiria – kas sapnais, kaip aš, kas per meditacijas, per gydūnų seansus, dvasinį kontaktavimą su subtiliaisiais lygmenimis ar tiesiog susitelkę į savo kūrybą (tapybą, muziką, šokį) susisiečia su savo sąmone ar viršsąmone ir iš ten parneša tai, kas rezonuoja su jų sąmonės virpesiais. Visų tautų pasakos yra archetipinės istorijos, užfiksuotos senaisiais laikais. Sapnų ir pasakų archetipų kolektyvumą (bendrumą žmonijai) nagrinėjo psichologas K. Jungas ir vėliau jo mokiniai. Senųjų pasakų esminiai archetipai buvo *herojaus brendimo kelionė* per išbandymus (Jungas tai vadino kultūrinio herojaus kelione), *dvasinių jėgų pagalba* šioje kelionėje (išmintingas senolis, stebuklingos būtybės, dievybės ar kt.), *praktiniai patarimai* gyvenimui (buitinės pasakos, pvz., ironiška istorija apie naivųjį senolį, kuris karvę išmainė į ožką, ožką – į vištą, vištą – į adatą ir visas laimingas dėl sėkmingų mainų; ar Elzė, verkianti palei ant staktos kabantį kirvij, kad kažkada ateityje pro

S. Zujūtė. Persipynę gyvenimai. Istorijos, išsivysčiusios iš gyvųjų sapnų.

Ji eisianti jos dar neegzistuojanti duktė, tas užkrisiąs jai ant galvos ir ji mirsianti – pašiepia žmonių polinkį prisikurti nepagrįstų baimių) ir pan.

Per mane lengviausiai randa atgarsį šie archetipiniai naujos gyvenimosios modeliai: *evoliucija per kūrybą*, o ne per kančią, *bendradarbiavimas*, *sąmonėjimas*, *asmeninė ir socialinė atsakomybė*, *pagarba gyvybei ir sąmonei*, *žingeidumas pažinti save ir būtį*, *žaismingas kūrybingumas*.

Dažnai savo sapnų istorijas vėliau sujungiu į vieną arba įpinu kaip įterptines istorijas. Pvz., Linos serija¹ sudaryta iš sapnų-reginių, kurie iš pradžių buvo atskiri ir neatrodė susiję: pačios Linos gyvenimas ir laiko kelionės; Mirjos veikla Atlantidoje ir kova su Vilku; drakonės Brendiros pažintis su žmogumi ir būsimu vyru bei vėliau – jų sūnaus Ormandiro nuotykių; Luko gyvenimas Portugalijoje; Koralo planeta, Amžinosios Aušros planeta ir dar keletas kitų sapnų-reginių, kurie panaudoti tik kaip trumpi epizodai. Kai rašiau „Danielės širdį“, pastrigau ties trečia romano dalimi, nes niekaip nesugalvojau, kaip sklandžiai aprašyti Danielės įsikūnijimą senovės Venecijoje – jaučiau, kad nesugebėsiu istoriškai tiksliai atvaizduoti to periodo. Po kurio laiko šovė mintis „paskolinti“ Danielei savo pačios įsikūnijimą Senovės Graikijos Delfų šventykloje kaip pirtį, ir nuo šio suvokimo vėl energijų antplūdis tęsti rašyti toliau. Pirmos dvi Danielės istorijos dalys (susitikimai Egipto viešbutyje ir nutikimai Rojuje) taip pat buvo atskiri reginiai, kurie tik vėliau ėmė traukti vienas kitą kaip vieningos istorijos sąmonės dalys. Taip, romanai yra sąmonės, jie save surenka ir materializuoja per mano sąmonės kanalą patys, iš subtilių planų materijos ir energijų. O skaitytojus pakrauna tomis savo energijomis ir įkvepia jų asmeninei kūrybai bei platesnei saviraiškai.

Šis ilgas pasakojimas sudarytas iš keturių sapnų-archetipinių istorijų, kurių tarpusavio sąsajas pajutau taip pat ne iš karto. O ir susapnuotos jos buvo skirtingu metu, kelerių metų atstumu. Anglija, Kinija, Pietų Korėja – tas šalis šiuose sapnuose jaučiau tiksliai. Tačiau visa kita po to teko išrutulioti ir logiškai pagrįsti, kad protas suprastų, kodėl veikėjas pasielgė taip, o ne kitaip: sapne matydavau tik veiksmą ir jokių paaiškinimų, kodėl *ten ir taip*, o ne *kitur ir ne kitaip*, nebūdavo pridėta. Vardai, vieta, laikotarpis, elgesio motyvacija – visa tai jau mano suteiktas konkretumo rūbas, kad žmonėms būtų lengviau priimti reginį. O štai pati istorija, jos įvykiai ir energijos – tai dėsnių sąmonės kūryba, pasireiškusį per mano sąmonę. Pasisemkite iš šių archetipinių istorijų kūrybingumo savo kasdienybės veiklai ir jūs.

Persipynę gyvenimai

¹ Pažink savo pradžių ir pabaigą, Susitikimai su savimi, Sąmonės drakonų keliais.

S. Zujūtė. Persipynę gyvenimai. Istorijos, išsivysčiusios iš gyvųjų sapnų.

1. Anglija. Labdaringoji ir verslo genijus

(2017 metų sapno istorija. Veiksmas vyksta maždaug prieš 40 metų, kai dar nebuvo mobiliųjų ryšių teikiamų bendravimo privalumų, o internetas tik plėtojosi į pasaulinį tinklą.)

Trisdešimtmetės Anitos Braun senelis ir tėvas buvo pasiturintys Anglijos verslininkai, valdę namų apyvokos reikmenų parduotuvių tinklą. Visa giminė buvo pragmatiška, tik Anitos tėvo mama, močiutė Gertrūda, palaikė Anitos polinkį į labdaringumą. Mančesterio priemiestyje Anitos tėvai, spaudžiami valdingosios Gertrūdos, padovanojo merginai nedidelę privačią ligoninę, kurioje Anita nemokamai gydė mažų pajamų ligonius. Anita buvo baigusi verslo vadybą ir, be šios labdaringos įstaigos, netoli jos buvo įsteigusi kepyklėlę, į kurią priimdavo dirbti bedarbius. Ne visi bedarbiai buvo lengvo charakterio – tad savininkei teko dar ir psichologijos žinias gilinti.

Kol kas dar tyliai, neįkyriai, giminaičiai dairėsi merginai patikimo būsimo vyro. Aišku, turtingo ir pageidautina, kad jo verslo kryptis papildytų šeimos verslo sritį. Taip pat tyliai artimieji tikėjosi, kad sukūrusi šeimą ir skirdama daugiau dėmesio jai, Anita atsitrauks nuo savo „žaisliukų“ (kaip tėvas suvokė savo jaunylės labdaringas įmones) ir nukreips imlų protą į giminės verslą, taip kaip tai padarė Anitos vyresnysis brolis Karolis. O štai Anita kaip tik mėgavosi savo veikla, gyvenimu ir visai nesidomėjo šeimos kūrimo idėja ar galimybe įsitraukti į tėvų verslą. „Jei sutiksiu tą, kuris man suskambės, aš jį atpažinsiu, o specialiai pažindintis, susitikinėti ir draugauti neturiu laiko“, – buvo jos pagrindinis argumentas giminėms ir draugams.

Močiutė Gertrūda turėjo nusižiūrėjusi keletą pretendentų į savo anūkės gyvenimo partnerius. Vienas jų – konservuotų maisto produktų gamyklų savininko anūkas Leinas Smitas. Gertrūda nuo jaunystės laikų draugavo su Leino močiute Mere. Jas dar jaunystėje, koledže, suartino tai, kad abiejų mamos buvo korėjietės, kas jautėsi ir išvaizdoje ir charakteryje. Abiem koledžo studentėms buvo malonu kalbėtis mamų gimtąja kalba, dalyvauti viena kitos šeimose per azijietiškas šventes – Mėnulio kalendoriaus Naujuosius metus Solalį (tai, kas Vakaruose priimta vadinti Kinų naujais metais, tačiau ši šventė būdinga ir kai kurioms kitoms Azijos šalims – Japonijai, Vietnamui ir jos kiekviena turi skirtingus šios šventės pavadinimus), rudens gausos šventę Čusoką, gimimo dienas...

Abi merginos baigė mokslus, ištekėjo. Gertrūda išsikėlė gyventi į vakarinę Anglijos pakrantę – Mančesterio miestą, Merė – į rytinę, uostamiestį Halą (pilnas pavadinimas – Kingstonas prie Halo, bet įprasta trumpinti tiesiog Halu). Kol buvo gyvas Merės vyras Džonas Smitas, draugės matydavosi rečiau, tik per šeimos šventes ar įvairius labdaros renginius, nes abi skyrė daug laiko ir pinigų vaikų iš neturtingų šeimų galimybėms mokytis. Kai Merės vyras ne per seniausiai mirė, našlė persikraustė gyventi į savo jaunystės vietas, netoli Mančesterio, todėl draugės vėl galėjo dažniau susitikti laisvalaikiu ir dabar jau kartu svajoti apie kitus dalykus, nei jaunystėje – apie savo anūkų ateitį. Merė

S. Zujūtė. Persipynę gyvenimai. Istorijos, išsivysčiusios iš gyvųjų sapnų.

turėjo tris anūkus, visus „tinkamo“ amžiaus Anitai – šiek tiek už ją vyresnius. Visi trys dirbo skyrių vadovais šeimos versle, kurio akcininkais po savo tėvo mirties tapo trys Merės ir Džono sūnūs – Kolinai, Piteris ir Frenkas.

– Tai būtų šaunu, jei Leinas ar Teris susidomėtų tavąja Anita, – naujas draugių susitikimas – ir vėl ta pati tema prie arbatėlės jaukiame užmiesčio namų sode. – Stivas per niūrus, paveldėjo užsispyrusį Piterio charakterį, Leinas gal kiek per valdingas, sunku Kolinui su tokiu sūnumi, o štai Teris labai geras vaikas, visada linksmas, draugų daug turi, su merginomis moka gražiai apsieiti, bet gal visgi per minkštas, mamųčiukas dar kol kas, – vėl ir vėl draugės narstė Merės anūkų charakterius.

Nors abiejų anūkai buvo pažįstami nuo vaikystės, susitikdavo per bendras šeimos šventes, tačiau artimiau bendravo tik Gertrūdos vyriausias anūkas Karolis su Merės Stivu, kurie buvo vienmečiai.

– Ar pavyko kurį nors įkalbinti atvykti į kitą savaitę rengiamą Ričardsonų paveikslų galerijos paveikslų aukcioną? – pasmalsavo draugė.

– O taip, – patenkinta atsakė Merė. – Mūsų brangioji draugė Dorotė dėl tokio kilnaus reikalo įkalbėjo savo Dereką tapti vienu iš pagrindinių renginio mecenatų. Juk jų mėsos konservų gamykla dairosi naujų investitorių. Tokia aplinka – puiki proga pasikalbėti su galimais finansuotojais, nepatraukiant spaudos dėmesio. Kolinai iš pradžių ketino dalyvauti tik su savo koncerno investicijų skyriaus vadovu, bet mano išmintingai kreipiamas „susiprato“ pasiimti kartu ir Leiną su Teriu.

Abi damos supratingai nusišypsojo viena kitai.

Jų rožinės svajonės ir planai buvo sklandūs tik šių mielių damų galvose. Nei Leinas, nei Teris nejautė Anitai simpatijos. Nuo mažens abu stengdavosi vengti šios aktyvistės, kuri vaikystėje mėgdavo žaisti visokias „gydytojas“ ar „slauges“ (ir jiems būdavo numatytas pacientų vaidmuo), o suaugusi tik ir taikydavosi pažįstamus ir nepažįstamus prikalbinti vienai ar kitai savo labdarinei akcijai. Leinas aukciono dieną buvo blogos nuotaikos: tėvas primygtinai reikalavo vykti kartu, nors Leinas ir aiškino, kad šiuo metu jo vadovaujama naujų linijų projektavimo skyriuje intensyvus darbų baigimo metas, o kitą dieną laukia svarbus susitikimas Edinburge. „Mokykis deleguoti ir pasitikėk savo komanda, – atkirto tėvas. – Plėsk akiratį ir mezk pažintis. Niekada nežinai, kada kur pravers tokiose vietose sutikti žmonės.“ Terį Leinas prikalbėjo vykti pats: vis ne vienam kankintis toje nuobodybėje. Terio linksmas būdas bus nors koks vaistas ir atgaiva.

Kai renginyje pastebėjo poniją Gertrūdą Braun ir jos įkyriąją anūkę, nuotaika dar labiau subjuro, o galutinai nukrito žemiau grindjuosčių, kai pamatė, kad Anita kažką entuziastingai pasakoja jo močiutei Merei. „Lažinuosi iš savo projekto savalaikio užbaigimo, kad mėgina įkalbėti močiutę skirti lėšų jos ligoninei arba dar kokiam nors naujam švaistūniškam projektui, – piktinosi viduje, svaidydamas piktus žvilgsnius. – Pati

S. Zujūtė. Persipynę gyvenimai. Istorijos, išsivysčiusios iš gyvųjų sapnų.

lai užsidirba savo vargšams gydyti, o ne iš kitų kaulija! Reikia gelbėti močiutę, nes vidinė kultūra neleis jai atsakyti neigiamai.“

Pro stoviniuojančius ir besikalbančius žmones Leinas prasibrovė prie močiutės. Teris sekė iš paskos. Ponia Gertrūda nušvito pamačiusi savo anūkus.

– Ak, Leinai, kaip laiku, – tari ji anūkui. – Štai mieloji Anita kaip tik pasakojo apie savo naują kepyklų tinklo idėją ir aš jai pasakiau, kad tu tikrai su malonumu padėtum jai rasti investitorių. Tai labdaringas projektas ir Anita ieško finansavimo. Štai, pasikalbėkite, vaikai, mes jums netrukdytume, – ir abi močiutės jaunatviškai žvaliai išgaravo iš akiračio.

Anita linksmai pasisveikino su senokai nematytais ne visai draugais. Jautė, kad šie nėra draugiškai nusiteikę, kaip ir dažniausiai per jų susitikimus, tačiau tikėjo savo veiklos prasmingumu ir pradėjo jiems pasakoti apie savo idėją. Leinas ją nemandagiai pertraukė ir užpylė karšta tirada:

– Anita, tu gali apsukti galvą mano močiutei, bet ne man, tad pasitaupyk savo gražius žodžius patiklioms senjoroms. Gal jau tau laikas atsipeikėti? Kiek gali maldauti išmaldų ir gyventi iš kitų malonės? Įsteik normalų pelningą verslą ir finansuok iš jo viską, ką tik sugalvojus. Galų gale, iš savo tėvų prašyk, kodėl į svetimus kreipiesi?

Anitą papiktino atviras priešiškus, tačiau ji mėgino nereaguoti asmeniškai ir dalykiškai argumentavo:

– Labdara – tai dvasinės aristokratijos požymis. Daugiau turintieji padeda mažiau turintiems ir taip padeda visuomenei tapti sveikesnei.

Leinas kitaip įsivaizdavo visuomenės sveikatą. Gana aštriai apie tai išsakė Anitai, išvadino ją dvasine lupikautoja ir dar kartą patarė pirma išmokti uždirbti pinigų, o jau paskui rinktis, kaip juos išleisti. Anita nebesusivaldė nuo tokių atvirų įžeidimų ir nė nepastebėjo, kaip atkirto nė kiek ne švelniau. Būtų visai įsižodžiavę, tik įsikišo močiutės, kurios liko stovėti netoliese ir tikėjosi visai ne tokio jaunimo pokalbio. Aplinkiniai nustebę dairėsi į įsitarščiačius jaunuolius. „Gandų išvengti nepavyks“, – liūdnei pagalvojo Gertrūda, spausdama Anitai ranką, kad ši ramintųsi, ir žvairuodama į netoliese stovėjusius specialiai aukcionui kviestus žurnalistus. Anita užuominą suprato, kiek galėdama maloniau, tarsi atsiprašydama už skandalą, nusišypsojo poniai Merei, žurnalistams, pasakė, kad turinti vykti, ir išėjo iš renginio.

Autorės intarpas.

Jei statytume serialą pagal šią istoriją, tokius aktorius matyčiau pagrindinių veikėjų rolėse. Kadangi nuo 2013 metų esu „įkritusi“ į Pietų Korėjos ir Kinijos filmus bei serialus, tai jų aktorius jaučiu geriau nei vakariečius ir man jaučiasi, kad jie labiau pridera prie mano istorijų energijos. Kaip minėjau Autorės žodyje, archetipai Sielos pasaulyje turi tik

S. Zujūtė. Persipynę gyvenimai. Istorijos, išsivysčiusios iš gyvųjų sapnų.

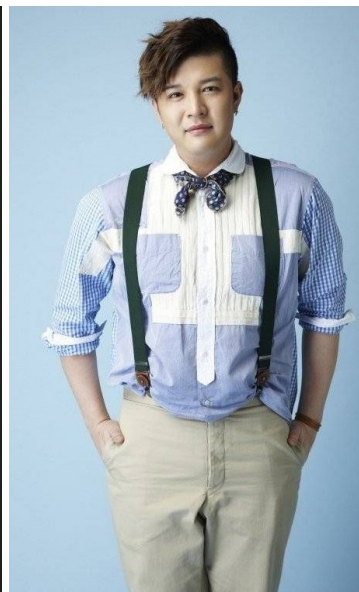
energiją ir bendrą temą, o visi specifiškumai, logiškas veiksmų pagrindimas, vietovės, vardai, išvaizda – tai jau „įsikūnijimo į fizinį planą“ pasekmė, tai jau autoriaus sąmonės atliekama kūrybinė archetipo materializacija. Suprantu, kad Pietų Korėjos aktoriai nelabai tipiškos angliškos išvaizdos, dėl to veikėjų giminėje „įpyniau“ azijietišku šaknų:

Anita (aktorė Lee Sung Kyung, tarimas – Li Songkiong)

Leinas (aktoriaus Shin Sung Rok, tarimas Šin Songrok)

Teris (Šindonas, P. Korėjos muzikinės grupės Super Junior narys, šokėjas, reperis)

Po keleto dienų Anita parke netoli savo labdaringosios ligoninės, kur teikdavo skurdžiai gyvenantiems žmonėms nemokamus pietus, dairėsi savo naujai kepyklėlei galimų darbuotojų. Nustebusi atpažino eilėje prie sriubos stovintį Terį. Atrodė jis ne ką geriau už kitus greta besisukiojusius vargetas – nušepęs, apdriskęs... ir, kas keisčiausia, visiškai apatišku žvilgsniu, kuris pro ją praslydo kaip pro nepažįstamą.

– Teri, ką tu čia veiki! – prišoko ji prie jaunuolio, visai pamiršusi, kad per paskutinį susitikimą supyko ne tik ant Leino, bet ir ant Terio už tai, kad šis nesikišo, o vadinasi, pritarė Leino nuomonei.

– Jūs mane pažįstate? – paklausė šis kимиu balsu.

Anita dar sykį atidžiai nužvelgė šį vyrą ir pagalvojo apsipažinusi – ar maža panašios išvaizdos žmonių. Juk charakteris ir kalbėjimo maniera visai kitokie ir jis neapsimetinėja, kad jos nepažįsta. Gretimai stovėjęs pagyvenęs vyras paaiškino Anitai:

– Jis čia naujas. Radom prieš kelias dienas tik su vienais apatiniais, sumuštą, priglaudėm. Jis nieko neatsimena ir nežino, kas toks. Leidom likti kartu, nes vienas pražus.

S. Zujūtė. Persipynę gyvenimai. Istorijos, išsivysčiusios iš gyvųjų sapnų.

Anita susimąstė. Teris ar ne Teris? Nusprendė pradžiai jį ir dar kelis tvirtus vyrus pakviesti darbininkais į naujai statomą kepyklėlę. Grįžusi į ligoninę, į savo darbo kabinetą, paskambino močiutei Gertrūdei ir pamėgino atsargiai sužinoti, gal ji ką žinanti apie Leiną ir Terį.

– Jie iš karto po to aukciono išvyko į kažkokį kitą renginį Edinburge, – atsakė Gertrūda, apsidžiaugusi, kad anūkė atlėgo ir gal net nori su abiem jaunuoliais susitaikyti. Po to nelemto renginio jos nesimatė ir dar nesikalbėjo. Močiutė davė laiko savo aktyviai anūkei aprimti ir apgalvoti „nederamą elgesį“, kurio pasekmes (nepalankius straipsnius spaudoje) vos pavyko suvaldyti.

„Turbūt čia tik išvaizdos sutapimas. Juk jei būtų dingęs, giminės jo ieškotų, o močiutė tikrai apie tai sužinotų“, – nuramino Anita save.

Kitą dieną vėl netikėtumas:

– Direktore, turime sudėtingą atvejį, – pasibeldusi ir sulaukusi leidimo įeiti greitakalbe išbėrė traumų skyriaus vyresnioji sesuo. – Šįryt atsivežėme iš šv. Jurgio prieglaudos namų vieną kojų nevaldantį asmenį. Jis ten pateko prieš tris dienas. Pacientas audringas, sakosi esąs kažkoks turčius, reikalauja tuoj pat pakviesti jo advokatą. Esamai patyrė eismo įvykį, po kurio nebevaldo kojų, ir kaltina, kad būtent jūs jį naktį partrenkėte automobiliu.

– Aš? – nustebė Anita. – Kokią naktį?

– Rugsjūčio penktosios.

Apsimetėlių įžymiais ir svarbiais asmenimis, aferistų ir sukčių, pasisavinusių svetimą asmenybę, tarp vargšų pasitaikydavo dažnai, o va tokių kaltinimų dėl avarijos Anitai dar nebuvo tekę sulaukti. Būtent tą vakarą vyko aukcionas. Po jo Anita turėjo kitą susitikimą ir iš tikrųjų grįžo namo vėlai, jau tamsoje, bet juk būtų pajutus, jei jos roveris būtų ką nors kliudęs? Juk ant automobilio liktų įlenkimų?

– O kodėl tik šiandien atsivežėme? – Anita nukreipė dėmesį į smulkmenas.

– Pacientą prieglaudos budintieji rado rugsjūčio šeštos dienos rytą ant šaligatvio, purviną, kruviną, prastais rūbais. Pagalvojo, kad girtas, nes pats negalėjo paeiti, o nuo rūbų sklido alkoholio kvapas. Ir šiaip prastas kvapas, – paaiškino darbuotoja. – Tą rytą prieglaudoje kilo muštynės tarp dviejų skirtingų elgetų gaujų. Darbuotojai turėjo rūpesčio ir be šio nerimstančio ligonio – gavo lovą, maisto, lai džiaugiasi, kad neliko ant gatvės. O mums atvežė skubiai pagalbai keletą per muštynes sunkiau nukentėjusiųjų. Mes juk čia ne guminiai, neturime vietų visiems, kas negaluoja, o tik sunkiais atvejais ilgėliau pasiguldome arba kai jūs taip nurodot, – pajuto pareigą pasiteisinti, nors Anita ir pati tai žinojo. Juk dėl to vis ieškojo papildomo finansavimo, kad svajojo plėsti lovų ir gydytojų skaičių. Skurdžiame priemiestyje medicininės pagalbos per daug nebūna. – Tik

S. Zujūtė. Persipynę gyvenimai. Istorijos, išsivysčiusios iš gyvųjų sapnų.

vakar prieglaudoj pagaliau turėjo laiko pasiaiškinti, kokia šio bėdžiaus būklė. Tai tada mums ir paskambino. Šiandien mūsų skyriuje atsilaisvino vietų, galėjome jį atsivežti. Vyras iš tikrųjų nevaldo kojų, bet labai agresyvus, vis mėgino išsiveržti, muštis, tai teko suleisti raminaujų, kol jūs nuspręsite, ką su juo daryti toliau.

– Na gerai, einam, pažiūrėsim, koks čia *hercogas* mums suteigė garbės apsilankyti, – atsidūsėjo Anita ir paskui sesutę nusekė į traumų skyrių.

Ir ji net nejuokavo, pavadinusi jį „hercogu“ – periodiškai sulaukdavo tai hercogo, tai nesantuokinio karališkos šeimos narių sūnaus, jau nekalbant apie Napoleonus ar Kristus. Kiekvieną tokį atvejį tikrindavo (aišku, ne Napoleono tapatybę) – maža ką, gal tikrai įžymus asmuo. Kol kas tokių nebuvo. Šis kartas buvo išimtis. Kad ir apžėlusį kelių dienų šeriais, visą susivėlusį ir sulysusį, Leiną Anita atpažino be abejonų.

„Vadinasi, ir tas vyras iš eilės prie sriubos tikrai Teris“, – pervėrė širdį šaltukas. Tai negi ji tikrai juos abu kažkoku būdu partrenkė naktį savo automobiliu ir net nepajuto??? Anita gyveno netoli darbo, tad automobilio kasdien nė nereikėdavo, nebent į kokį susitikimą nuvažiuoti. Po to, kai pastatė jį į garažą po aukciono, kol kas dar nė karto nereikėjo. Būtinai nueis va tuoj pat ir patikrins, ar yra kokių įbrėžimų ar įlenkimų. O ką daryti su pacientu?

Anitai šovė kerštinga mintis: Leinas niekina jos labdaringą ligoninę ir laiko ją pinigų švaistymu. Tai va lai savo kailiu patiria, kaip svarbu, kad tokios įstaigos egzistuoja. O jo močiutei tuoj pat paskambins, praneš, kas nutiko, kad nesijaudintų, kai sužinos, kad į Edinburgą abu jos anūkai neatvyko. Ir pasiūlys kol kas Leiną gydyti jos ligoninėje.

Ponia Merė susijaudino sužinojusi, kad jos anūkams kažkas nutiko. Ypač dėl Leino kojų. Anita pažadėjo atlikti tyrimus ir jei matys, kad gydymas geresnėje įstaigoje gali padėti, būtinai jį perveš kitur. Merė mėtėsi tarp dviejų norų: kad Leinas kuo greičiau pasveiktų ir kad Leinas kol kas nepasveiktų (tik laikinai, aišku), pabūtų Anitos ligoninėje ir jį jiedu pagaliau turėtų daugiau asmenišką laiką kartu. Tarsi likimo pirštas būtų šiuos du jos anūkus nukreipęs atjautos pažinimo keliu, pamanė ji ir pritarė Anitai, kad kol kas abu lai lieka, kur yra, o ji pranešianti sūnums, kad ji žinanti, kur jos abu anūkai, ir kad jaudintis nėra reikalo.

– Tuo pačiu reikia pamėginti išsiaiškinti, kodėl jie abu atsirado netoli tavo darbo vietos ir kas jiems nutiko, – pasakė Merė Anitai. – Ar jau apžiūrėjai savo automobilį?

– Dar ne. Kaip tik pakalbu su jumis ir einu.

Automobilio apžiūra ne ką padėjo. Anita buvo neatidi vairuotoja – tai atbuliniu apsisukdama stulpą kliudo („Iš kur jis ten atsirado??? Nebuvo jokio stulpo!!!!“), tai sparną įlenkia ar įbraukia nežinia kur („O čia kas per įbrėžimas prie durelių??? Lyg vakar jo dar nebuvo...“). Visa tai smulkūs pažeidimai, kurie aplinkai nebuvo kritiškai pavojingi, o automobiliui taisyti ji nerasdavo nei laiko, nei lėšų – vis būdavo svarbesnių prioritetų

S. Zujūtė. Persipynę gyvenimai. Istorijos, išsivysčiusios iš gyvųjų sapnų.

išlaidoms. Be to, miesto pakraštyje, kur ji dirbo, tarp mažiau pajamų turinčių gyventojų toks natūraliai įsipaišydavo į aplinką. Čia dauguma lengvai palamdytais ar pabraižytais važinėjo. Salono vidus irgi nežibėjo tvarka – štai, ant galinės sėdynės, po dėžutėmis nuo veido kaukių ir keliais medicinos žurnalais, kuriuos aną savaitę vežėsi namo paskaityti, tik pamiršo parsinešti, matyti tamsios dėmės – prieš kokį mėnesį iki ligoninės pavežė vieną mergaitę su praskelta kakta. Kraują su muilu ir kempine pavalė, o reikėtų vežti į plovyklą profesionaliam sėdinių medžiagos plovimui. Kada nors. Taip. Reiktų.

– Nesąmonė, – pareiškė Anita pati sau. – Atminties sutrikimu nesiskundžiu. Net ir užsigalvojusi apie rytojaus darbus ligoninėje, tikrai būčiau pastebėjusi, jei du vyrai būtų atsitrenkę į mano roveriuką. Palauksime, kol po raminamųjų atsibus Leinas, ir paklausysime jo pasakojimo.

Leinas atsibudo į vakarą ir budinti sesutė iš karto pakvietė ligoninės direktorę. Leinas, ją pamatęs, susiraukė ir su didele panieka mestelėjo:

– A, tai čia toks tavo kerštas, kad sukritikavau tavo švaistūniškas veiklas? Ar nemanai, kad peržengi ribą? Kur Teris?

Anita valios pastangomis susivaldė ir atsakė kiek įmanoma ramiau:

– Leinai, prašau papasakoti, kas nutiko.

Tas prunkstelėjo ir su atvira ironija balse ėmė pasakoti:

– Na, na. Apsimeskime, kad nieko nežinome, ar ne? Gerai, galiu ir papasakoti, kaip tai matėsi *mano* akimis. Mes su Teriu turėjome išeiti anksčiau, nes laukė kelionė mano džipu į Edinburgą. Prie lauko durų mus sustabdė kažkoks vyras lyg kažko paklausti, pajutau tarsi bakstelėjimą į petį ir po to viskas tapo neryšku ir lyg išplaukę. Mus su Teriu palydėjo į tavo roverį, kur ir tu sėdėjai vairuotojo vietoje...

– Pala, pala, kaip aš galėjau būti vienu metu dviejose vietose – aukcione ir automobilyje? Ir kodėl tu manai, kad tai būtent mano roveris? – nesusilaikė nepertraukusi Anita.

– Na, tokia pati tamsiai mėlyna ilga suknė, tamsūs palaidi plaukai. Tu pasakei „O va ir mano mieli kuzenai, gal pasivažinėkime truputį?“ Tas vyras įstūmė mus ant automobilio galinės sėdynės, pats atsisėdo šaliai ir paskui mes kažkur važiavom, paskui bum ir atsibundu ant šaligatvio, keistais nudriskusiais smirdinčiais rūbais, su skaudama galva ir nepajudinu kojų.

– Tai kur čia avarija?

– Kokia avarija? – dabar jau Leinas pasimetė.

– Prieglaudos darbuotojai sakė, kad tu minėjai, jog aš tave partrenkiau avarijos metu.

S. Zujūtė. Persipynę gyvenimai. Istorijos, išsivysčiusios iš gyvųjų sapnų.

– Ne, aš tik sakiau, kad tu mus su Teriu pritrenkei ir paskui kažkur išmetei.

– Gerai, nesvarbu, ką sakei ir ką suprato, – sugrąžino prie esmės Anita. – Kaip atrodė tas vyras?

Leinas pagalvojo akimirka.

– Nepamenu. Ar tą ir nori sužinoti? Kad neturiu jokių įrodymų prieš tave? Bet gal kas nors iš pro šalį ėjusių ar važiavusių žmonių bus pastebėję. Dar anksti tau džiaugtis savo kerštu.

– Leinai, tai nebuvo aš!!! – įsikirščiavo Anita. – Nepastebėjau, kas ir mūsų išėjo anksčiau – aš ar judu, bet tai tikrai ne aš!!! Visiška nesąmonė. Jūsų močiutė Merė manimi tiki, nors ir pavadino visą šį nutikimą likimo pirštu.

– Labiau panašu į likimo kumštį, – pasimasažavo smilkinius Leinas. – O kur Teris ir kas jam?

Anita papasakojo, kaip netikėtai aptiko Terį, tik be atminties.

– Rytoj atvyks puikus neurologas, apžiūrės tave, nors mūsų gydytojas sako, kad tavo kojos – tai dėl emocinio sukrėtimo, o ne dėl to, kad pažeisti kažkurios kojas valdančios smegenų ar stuburo zonos. Ir Terį apžiūrės. Jam greičiausiai laikinas atminties sutrikimas dėl sutrenktos galvos. Ir jūsų močiutė mano, kad kol vyksta jos užsakytas tyrimas, tau geriau likti ligoninėje, o Teris lai toliau dirba mano naujos kepyklėlės statybose.

Leinas pasiraukė, bet su Anitos ir močiutės pasiūlymu sutiko. Ištestuos tėtės atkakliai peršamą mintį, kad be Leino nuolatinės priežiūros jo skyriaus veikla nesutriks ir nepakeičiamų vadovų nėra... Skyriaus darbuotojams bus pasakyta, kad jų vadovui atsirado skubių reikalų ir kad projektą užbaigti patikėta pavaduotojui.

Neurologijos specialistas kitą dieną patvirtino Anitos ligoninės gydytojo išsakytą nuomonę, patarė laikytis ramybės ir stebėti.

– Ką stebėti, – piktinosi dėl savo fizinio neįgalumo Leinas. – Ką man čia stebėti? Kaip dirba tavo ligoninės darbuotojai? Kaip sveiksta kiti ligoniai, kol aš čia vis guliu nejudrus???

– Tu galėtum padėti man, – pasiūlė Anita. – Aš apsvarsčiau tavo mintį, kad ligoninė turi stengtis pati save išlaikyti. Tik nesugalvoju kaip.

O, Leino galva nuolat buvo kupina įvairiausių idėjų, kaip bet kurioje verslo srityje uždirbti gerą pelną. Jis tuoj pat išsakė Anitai kelias savo idėjas:

– Galite dalį lovų skirti turtingesniems ligoniams, kurie apsimokės ir taip sukurs galimybę gydytis vargšams. Galite dalyvauti naujų vaistų ir gydymo metodų tyrimo programose – tokioms programoms yra skiriamas finansavimas.

S. Zujūtė. Persipynę gyvenimai. Istorijos, išsivysčiusios iš gyvųjų sapnų.

Žodžiu, ar tai buvo likimo pirštas, ar ištisas kumštis, o dviejų močiučių svajonė ėmė realizuotis: Anita sutramdė savo polinį viską spręsti pati ir įsiklausė į patarimus, o Leinas sutramdė savo priešišumą Anitos veikloms. O ką, jei močiutė teisi ir jį likimas pririšo prie invalido vežimėlio tam, kad pats savo kailiu pajustų, kaip veikia neturtingiesiems skirtos gydymo įstaigos? Juk būtent tokia nesavanaudiška prieglaudos darbuotojų ir po to – Anitos ligoninės gydytojų pagalba išgelbėjo ir jį, ir Terį. „Kai Anitos ligoninė įsivažiuos veikti savarankiškai ir išlaikys save iš savo pajamų pati, tada ir mano kojos pasveiks“, – pasakė pats sau pranašystę ir pats ją per kelis mėnesius įgyvendino, žinoma, padedamas kasdienės fizioterapijos ir asmeninių valios pastangų. O kaip bonusą dar sukūrė Anitos kepyklėlių tinklo verslo planą ir įsuko dar ir šį projektą.

Terio atmintis taip pat per kelias savaites atsistatė. Jis padirbo Anitos kavinėje tol, kol senelės Merės užsuktas privatus tyrimas nustatė, kad pagrobimą organizavo Anitos buvęs sužadėtinis Maiklas, su kuriuo mergina nutraukė sužadėtuves savaitė prieš vestuves, kai pamatė, kad šis žiauriai elgiasi su kate. Anita suprato, kad tai ne jos žmogus. O šis kerštaudamas jau keleri metai vis kaip nors kenkė vyrams, kurie emociškai priartėdavo prie Anitos – „Jeigu ne man, tai ir niekam kitam“. Per aukcioną norėjo tik šiaip ką nors pagrobti, kad ant Anitos kristų įtarimas už pėsčiojo sužalojimą ir pasitraukimą iš įvykio vietos (planavo taip suteršti jos reputaciją ir tada jai būtų tapę sunku gauti finansavimą savo ligoninei), o kai renginio metu sukiodamasis nugirdo Gertrūdos ir Merės planus Anitos ir Leino atžvilgiu, savo „auka“ pasirinko būtent šį. Maiklui padėjo draugužė, kuri specialiai apsirengė panašiai į Anitą ir vairavo panašų į Anitos roverį. „Nebūtų laimės, bet nelaimė padėjo“, – sako liaudies patarlė.

2. Moksleivė, paveldėjusi Anitos ligoninę

(2018 metų sapno istorija)

„Ak, kaip romantiška, – atsiduso Lilija. – Mėgstu skaityti močiutės Anitos dienoraštį ir ypač tą vietą, kur jie su seneliu kartu išgyvena juos suartinusį nuotykį... Ilgiuosi jų... Kaip gaila, kad jų jau nebėra šalia... Ir kaip gerai, kad savo ligoninę senelė patikėjo man, o ne dėdės vaikams ir ne mano broliui. Aš dar tik moksleivė, bet tikiu, kad sugebėsiu pateisinti močiutės pasitikėjimą manimi.“

(tęsinys dar vis rašomas)

Senukų miestas

(Susapnuota 2014 01 28)

Seni laikai, kai žemėje dar buvo pilna magijos bei šamanizmo.

Migla yra vienos karalystės princesė, pabėgusi iš namų, nes nenorėjo gyventi karališko gyvenimo. Nuo mažens turėjo maginių galių, telepatijos, empatijos, gydymo,

S. Zujūtė. Persipynę gyvenimai. Istorijos, išsivysčiusios iš gyvųjų sapnų.

tačiau karalius jai buvo numatęs įprastą princesės likimą – ištekėti už kitos karalystės princo ir taip stiprinti ryšius tarp karalysčių. Miglos tokia ateitis netenkino, todėl vieną dieną ji pabėgo iš namų į gretimą karalystę ir tapo keliaujančia mage. Padėdavo žmonėms, taip užsidirbdavo pragyvenimui. Magai buvo gerbiami, tad neskurdo ir buvo patenkinta savo pasirinkimu. Tėvai gal ir būtų norėję ją susigrąžinti, tačiau mergina gebėjo slėptis nuo tėvo agentų ir kol kas sėkmingai jų išvengdavo – pasikeitė vardą į šį jai gražų „Migla“, šiek tiek savo išvaizdą, ir tapo sunkiai atsekama. Taip ir klajojo daug metų viena sau po gretimas karalystes, vengdama savosios.

Vieną dieną Migla pajuto savo sąmonėje kažkieno pagalbos šauksmą. Atpažino jį sklindant iš karalystės, kurioje tuo metu viešėjo, sostinės. Šalį valdė jauna, išlepinta ir įnoringa princesė Žvaigždė. Prieš kažkiek laiko sostinėje kažkas nutiko, nes į ją nustojo įleisti ir iš jos išleisti žmones. Buvo kalbama, kad ten įsisiautėjo maras, o gal įvyko perversmas ar dar kokios kitokios nelaimės. Gandų buvo begalė ir niekas tiksliai nežinojo tikrosios situacijos.

Migla pakeleivingu vežimu privažiavo iki miesto prieigų, o toliau jau pėsčia priėjo prie miesto sienos. Prie vartų stovėjo keli senyvo amžiaus sargai, kurie nors atrodė ligoti ir silpni, visgi savo pareigas vykdė budriai. Sustabdė Miglą ir pareiškė, kad į miestą niekas neįleidžiamas

– Aš esu magė ir jaučiu šaukimą, – tvirtai pareiškė moteris sargybai.

Šie susižvalgė ir vienas jų nukepėstavo už sienos vartų į miesto vidų. Migla stovėjo ir laukė, nes buvo pasiryžusį patekti į miestą. Po kiek laiko pro vartus pasirodė tai, ką Migla suprato esant sargybos vadu. Šis taip buvo senas ir atrodė ligotas. Vadas prisistatė vardu – Bartas, ir pakartojęs sargybos atsakymą, kad į miestą niekas neįleidžiamas. Migla taip pat atkakliai pakartojęs savo tikslą ir kodėl ji jaučiasi turinti būti įleista. Bartas pasvarstė ir visgi ryžosi pasitikėti mage. Paėmė iš jos priesaiką niekam už miesto ribų neišduoti paslapties, o ši esanti tokia: mieste vieną dieną visi atsibudo seni, net gyvūnai, o pastatai ir visi kiti daiktai mieste irgi staiga tapo nusidėvėję, sugedę ir vos tinkami naudoti. Taip pat ir maistas. O kas į miestą atkeliauja, tas irgi staiga pasensta.

– Ar tikrai norite sau tokio likimo? – paklausė Miglos sargybos vadas.

– Mane kviečia kažkas iš miesto gyventojų. Esu magė, vadinasi, galėsiu jam padėti. Jūs neturite teisės neįsileisti mago, kuris yra gavęs vidinį šaukinį, – su aplombu atsakė Migla.

Tokie buvo tų laikų įstatymai, bendri visoms karalystėms, tad Bartui teko įleisti magę pro miesto vartus. Kas jis toks, kad trukdytų moteriai savo valia susitrupinti savo gyvenimą šiame artimu metu išmirti pasmerktame mieste, pagalvojo pats sau. Didžiai nustebęs, kai Migla, įžengusi į miesto teritoriją, išliko tokia pati jauna. Juk jų miesto magai visi paseno.

S. Zujūtė. Persipynę gyvenimai. Istorijos, išsivysčiusios iš gyvųjų sapnų.

- Ar tik ne tu būsi ant miesto ir užsiundžiusi šį prakeikimą, o dabar atkeliauji pasigėrėti mūsų kančia! – piktai šūktelejo sargybos vadas, skaudžiai sugriebdamas Miglą už rankos.

Migla savo magiškos sąmonės galia pasiuntė silpnumo impulsą Barto rankai, ir kai ši atsileido ir bejėgiškai nukaro prie vyro šono, taikingai atsakė:

- Tikrai tai ne aš, nusiramink. Geriau padėk man suprasti, kada ir dėl ko prasidėjo šis prakeikimas. Juk tavo pareiga yra ginti miestą, o dabar tu mėgini man sutrukdyti jį išgydyti. Gal kažkas neįprasto įvyko, o tu juk turėtum žinoti, kaip miesto sargybos vadas

Bartas aprimo. Kol jie neskubėdami žingsniavo nušiuorusio, apleisto, niūraus miesto gatvėmis, jis pamėgino atmintyje atgaminti, kas vyko dieną prieš staigųjį pokytį.

- Tą dieną vyko iškilmės, - pasakojo jis magi. - Valdovė palankine iškilmingai keliavo miesto centrinėmis gatvėmis, minia ją liaupsino. Mūsų valdovė jauna, graži... - Bartas užsikirto, nes pridurti „egoistiška, nesirūpinanti karalystės žmonių gerove, ne taip jau labai savo pavaldinių ir mėgstama“ neturėjo teisės kaip lojalus savo karalystės atstovas. - Na, žodžiu, mano kariai jos palankią išlėto nešė gatvėmis, žmonės ją sveikino...

Vyras susimąstė. Miglos maginė sąmonė apgaubė jo protą ir per jį kaip kokios gyvos gijos nusidriekė į tos dienos įvykius. Ji jautė, kad kažkas nutiko būtent tada. Miglos magija skatino ir vyrą telkti dėmesį į lemtingą momentą.

- Aš jo jau ant žirgo greta palankino. Pamenu, vienoj gatvėj įvyko kamštis. Kažkokia senutė nespėjo pasitraukti į šoną ir ją grubiai atstūmė rūmų sargybos kariai. Ta moteris garsiai keikėsi, dabar man rodos, kad gal net ir prakeikimus siuntė... - mažliai pasakojo Bartas.

Migla pajuto energinį ryšį su tos moters sąmone. Panašu, kad tai buvo stipri ragana, ir taip nelabai kokios nuotaikos, o dar apstumdyta karių ir visai neišlaikė.

„Kad jūs visi patirtumėte, ką reiškia būti senam!“ - savo vidine klausia išgirdo Migla raganos prakeikimą.

„Šit kaip tai prasidėjo“, - suvokė Migla. Panašu, kad prakeikimo pagrindinis krūvis teko princesei ir būtent nuo jos elgesio priklausys, kaip greit pavyks pašalinti šį visam miestui tekusį prakeikimą. Būtina pirma susitikti su princese ir pasižiūrėti, kokia jos nuotaika dabar. Gal susiprato ir atgailauja, kad anksčiau buvo grubi. Tai pagreitintų miesto išvadavimo procesą.

- Turiu susitikti su princese ir su ja pasikalbėti, - neleidžiančiu prieštarauti balsu pareiškė Migla.

Bartas suprato, kad tai reikalinga miestui gydyti, ir gavo leidimą magi susitikti su princese. Pasenimas ir silpnumas nė kiek nepagerino princesės Žvaigždės charakterio. Netgi priešingai, ji buvo įpykus, visi rūmininkai ir tarnai kentėjo nuo jos nuotaikos. Rūmų magai, gydūnai ir ministrai - visi, kas jos supratimu turėjo seniai padėti išvaduoti ją nuo šios „ligos“ buvo sukišti į kalėjimą ir dar tik gąsdinami mirties bausme (nes princesė

S. Zujūtė. Persipynę gyvenimai. Istorijos, išsivysčiusios iš gyvųjų sapnų.

tikėjosi, kad kuris nors iš jų visgi dar sugebės ją išgydyti). Miglą ji priėmė mielai, nes turėjo lūkesčių, kad ši magė atėjo jos gydyti, tačiau Migla tik pasikalbėjo su princese ir net nepamėgino šiai atlikti energinio gydymo. Princesė ir vėl įpyko ir nurodė savo sargybai šiai „šarlatanei“ nukirsti galvą, nes ji ne tik kad negydo, o dar ir tyčiojasi iš princesės, pati išlikdama jauna, tuo tik parodydama, kad gali padėti princesei, bet nenori.

Migla supyko. Savo magine galia atsigynė nuo sargybinių, o prie raganos prakeikimo pridėjo dar ir savo:

- Net kai visi miesto gyventojai atgaus savo jaunystę, tu liksi sena tol, kol pasikeis tavo charakteris ir tu tapsi kilni ir gailėstinga valdovė!

Ir išėjo iš rūmų.

„Reikia rasti tą raganą ir pamėginti susitarti dėl prakeikimo nuėmimo su ja“, tarė pati sau. Apsistojo artimiausiuose svečių namuose, atsigulė, įgrimzdo į transą ir savo sapnų kūnu ėmė ieškoti, kur gyvena toji ragana. Rado jos trobą miesto pakraštyje. Tada grįžo į savo fizinį kūną ir susiruošė tą raganą aplankyti. Sargybos vadas ją lydėjo, nes jautėsi atsakingas teikti pagalbą tai, kuri mėgina išgelbėti jo miestą, nors tokiu elgesiu ir pažeidė princesės įsakymą.

Senoji ragana buvo niurzglė. Iš dalies tokia tapo dėl to, kad buvo prisikentėjusi patyčių ir nepakantumo iš miesto gyventojų, ypač vaikų. Iš kitos pusės, ji nuo mažens buvo karšto būdo, išdidi, kažkuo panaši į dabartinę princesę, tik ne tokia išlepinta, bet ne ką mažiau pati sau svarbi. Iš pradžių ji nenorėjo net kalbėtis su Migla, tačiau ši pasiūlė raganai mainus:

- Atiduosiu tau savo jaunystę, jei išlaisvinsi miestą nuo savo prakeikimo. Tačiau mano sąlyga tokia: pati irgi gerai pagalvok, kiek esi atsakinga už kitų elgesį su tavimi. Nereikia dėl visko kaltinti tik kitų. Tu irgi stenkis būti gera žmonėms, tada ir jie tau atsakys gerumu.

- Dar ji man sąlygas kels! - suniurzgėjo senė.

Bet kad kažkas savo laisva valia jai perleistų savo jaunystę... Vėl lankstus kūnas, puiki sveikata, žvali nuotaika, energija... ir ragana sutiko. Jos sudarė maginę sutartį, Migla akimirksniu paseno, o ragana tapo jauna gražuole. Kadangi į sutarties sąlygas buvo įtrauktas ir jos charakterio pokytis, ragana persivadino nauju vardu, Stela (iš tiesų, tarsi princesės žvaigždės antra pusė, juk tas žodis irgi reiškė žvaigždę, tik kita kalba) ir iškeliavo į platųjį pasaulį ieškoti naujos savęs ir savo naujo gyvenimo. Paliko savo trobelę Miglai. Ši kol kas čia apsistojo, nes norėjo ramiai apgalvoti, kaip tokiai staiga susenusiai gyventi toliau...

Mieste pasveiko visi ir viskas išskyrus princesę. Ši ir toliau dėl to labai pyko, tačiau sargybos vadas drįso jai priminti Miglos prakeikimą: kol nepasikeis, tol nepasveiks. Kad ir kaip priešinosi būtinybei keisti charakterį, o mirti jauna, bet „sena“ niekaip nenorėjo, tad iš lėto ėmė mokytis pagarbos ir geranoriškumo savo aplinkiniams. Tai buvo labai sunkus Žvaigždės gyvenimo etapas. Visgi troškimas atgauti jaunystę buvo toks stiprus, kad ji

S. Zujūtė. Persipynę gyvenimai. Istorijos, išsivysčiusios iš gyvųjų sapnų.

sugebėjo save perkeisti. Netgi subrendo tie, kad pajuto poreikį atsiprašyti ir Stelos, ir Miglos. Stela jau buvo iškeliavusi. Princesė išsiuntė savo pasiuntinius, nurodžiusi rasti raganą ir perduoti jai nuoširdžią princesės atgailą. Miglą princesė aplankė pati, lydima tik sargybos vado, kuris žinojo, kur rasti magę. Kai pamatė tą gražią jauną galingą magę tokią susenusią ir bejėgę, princesė tarsi praregėjo viduje, ji suvokė magės auką dėl svetimo jai miesto gyventojų, tad ne tik atsiprašė, o ir nuoširdžiai padėkojo Miglai už jos kilnų veiksmą.

Magės kilnumas susijungė su princesės naujai atrastu kilnumu ir įmagnetino prakeikimų bei maginės sutarties tarp Miglos ir Stelos lauką – erdvė ėmė zvimbti nuo aukštų vibracijų, visus persmelkė tarsi elektros iškrova ir Migla su princese abi vienu metu atgavo savo jaunystę. Joms susvaigo galva, abi turėjo atsigauti. Laiminga dėl savęs, o ir dėl Miglos, princesė ją pakvietė paviešėti savo rūmuose ir mieste buvo paskelbta keleto dienų šventė.

Miestiečiai, visi vienodai savo kailiu patyrę senatvės vargą, atgavę savo amžių, tiek maži, tiek jauni, tapo daugelkart pakantesni vyresniesiems, senoliams. Princesė nurodė steigti daugiau iš izdo išlaikomų gydyklų vyresniems žmonėms, o taip pat mokėti išmokas tiems, kurie neturi nei artimųjų, nei jėgų išlaikyti save patys.

Paviešėjusi rūmuose, Migla suprato, kad karališkas gyvenimas ir toliau jos nė kiek nevilioja. Nors princesė kvietė ją tapti vyriausia karalystės magė, Migla mandagiai atsisakė ir iškeliavo klajoti po pasaulį toliau. Princesei liko jos ankstesnieji rūmų magai, gydūnai ir patarėjai, kuriuos ji, žinoma, paleido iš kalėjimo ir džiaugėsi, kad nespėjo jų nubausti mirtimi, kol buvo sena ir pikta.

Nusikaltėlių perauklėjimo draugija

(Mozės darbai su pragaro skaidrinimu)

Susapnuota 2013 03 07

Simas yra prisiėmęs misiją bausti nusikaltėlius nuo tada, kai prieš kokius 10 metų nuo žudiko rankos žuvo jo žmona. Per tą laiką jo paskelbto „mirties nuosprendžio“ sulaukė virš 20 nusikaltėlių. Simas tiria tuos atvejus, kuriuos nusikaltėliui pavyko nusišėpti ar kuriems teisme pritrūko įrodymų. Kai koks nors atvejis jį sudomina, pats savarankiškai ištiria „bylą“ ir jei nusprendžia, kas joje yra iš tiesų kaltas, pats paskiria tam asmeniui mirties bausmę: nuodais, injekcijomis ir kt. sukuria natūralios mirties atvejį.

Naujas jo nuosprendis – moteriai Lidai. Surinkti faktai rodo, kad tai ji prieš kokius dešimt metų nunuodijo savo senelį dėl paveldėjimo. Po to panašia mirtimi mirė dar du jos artimi giminaičiai. Simas pasiruošia nuosprendžio vykdymui, bet pats praranda sąmonę savo bute. Tai Lida jį aplenkė, kuri irgi jį jau stebėjo. Ji sunaikina visą jo duomenų bazę, o jį patį, vis dar be sąmonės, išsigabena į nuošaliame rajone palei mišką įsteigtą

S. Zujūtė. Persipynę gyvenimai. Istorijos, išsivysčiusios iš gyvųjų sapnų.

„sanatorija“ – nusikaltėlių psichinę gydyklą. Simui į nugarą (kur pats negalėtų apsiekti) įsegamas poodinis lustas, kuris siunčia į smegenis agresijos slopinimo impulsus.

Tai nusikaltėlių reabilitacijos centras. Jame gydoma nuo agresinės, žudyti skatinančios pasaulėžiūros. Neužtenka žmogui slopinti potraukį naikinti ar žaloti kitus. Reikia keisti visą vertybių sistemą, įpročius, sąžmonines elgsenos programas. Šiame centre dirba „pasveikę“ (ištaisytos pasaulėžiūros) nusikaltėliai: toks gydo tokį, tarnystės forma.

Atsigavęs Simas labai pyksta, kad jį prilygino nusikaltėliui: jis juk objektyvus teisėjas, o ne dėl savo asmeninių motyvų kam nors kenkiantis. Lida jam aiškina, kad žudymu žudymo neišgydysi. Mirtis tik perkelia nusikaltėlio sąmonę į pragaru vadinamą subtilųjį lygmenį, kur būtybė kentės iki kito įsikūnijimo ir nebūtinai susivoks ar pasikeis. Lidos programos tikslas – pasiekti vidinio sąmonės pokyčio tame pačiame gyvenime. Tuomet bausmė taps nebereikalinga. Ją pakeičia laisvanoriška tarnystė likimo broliams perauklėti.

Lida įrodo Simui, kad ji nenuodijo senelio. Tai padarė jos pusbrolis, kuris tikėjosi naudoti sau. Būtent nuo šio jaunuolio perauklėjimo Lida pradėjo savo veiklą, o bylą pavyko užgniaužti, kad viskas liktų šeimos rate (ir palikimas dėl to giminės susitarimu atiteko ne tam pusbroliui, o Lidai, kas ir suklaidino Simą jo tyrimo metu).

Lida pasakoja Simui keletą kitų jos „pacientų“ istorijas ir abu diskutuoja dėl savo darbo metodų. Ji įrodinėja, kuo prasmingesnis perauklėjimas:

– Tu, Simai, ne visais atvejais nubaudei kaltąjį, dėl to tave laikau maniaku, pamišusiu dėl teisingumo idėjos. Bent trimis man žinomais atvejais tu suklydai, kaip ir dėl manęs.

Simui sunku ją patikėti. Jam paskiriamas fizinis darbas kartu su kitais sanatorijos pacientais tvarkyti aplinką. Šie pacientai dar švieži, irgi nepatenkinti jų gydymo būdu. Simas viduje pyksta ant Lidos ir ją pačią laiko maniake, apsėsta savo idėjos. Jis toliau galvoja, kaip ją nužudyti. Visaip eksperimentuodamas su savo būsenomis atranda, kad jei mėgina kam nors pakenkti ne su agresija ar pykčiu, o jausdamas meilės ar dėkingumo jausmą, tai antiagresinis lustas neriboja judesių. Savo pasigamintu aštriu prietaisu sunkiai sužeidžia Lidą, kuri net nesipriešina, nes tiki pozityvo galia gydomiesiems. Simas mano, kad jo planas pašalinti šią moterį pavyko, tačiau nejaučia pasitenkinimo atlikta užduotimi. Jo viduje įsisiautėja nerimas, mintys dega abejonėmis. Simas įkrenta į keistą transą, kurio metu atsiduria asmeninėje skaistykloje – erdvėje su savo aukų sąmonėmis. Šios sąmonės čia laukia jo tam, kad galėtų jam priekaištauti, smerkti, niekinti (niekaip labiau pakenkti be fizinio kūno jos neturi galimybės). Tik keletas iš jo nubaustųjų „sąrašo“ po mirties susivokė ir iš šios erdvės persikėlė į kitas plotmes, kur toliau ruošis naujiems įsikūnijimams. O čia liko tie, kurie Simui neatleido ir juos čia laiko jų negatyvūs jausmai Simo atžvilgiu ir noras jam tai išsakyti. Tarp šių sąmonių šmėžuoja ir liūdesio kupina Lidos sąmonė.

S. Zujūtė. Persipynę gyvenimai. Istorijos, išsivysčiusios iš gyvųjų sapnų.

Kai Simas atgauna sąmonę, jis guli sanatorijos palatoje. Šalia jo sėdi slaugė Vita. Simas žino jos gyvenimo istoriją: Vita netyčia autoavarijos metu pražudė vieną šeimą ir po to pati susirado Lidą ir panoro čia dirbti, taip pati sau paskyrusi atpirkimą. Vita pasakoja Simui, kad Lida gyva, tik dar be sąmonės. Visgi slaugė abejoja, ar Lida atsigaus, nes ši nerodo jokių pastangų sveikti ir sugrįžti į fizinį kūną. Simas ryžtasi papasakoti Vitai apie savo tik ką regėtą vaizdą. Vita sako, kad ji irgi vieną kartą buvo patekusi į savo skaistyklą ir ten matė jos laukiančias ir jai neatleidusias savo aukas. Ji prašo Simo pabandyti dar kartą sąmoningai patekti į savo skaistyklos erdvę ir įkalbinti Lidą grįžti, nes ji čia yra reikalinga savo pacientams.

Simas nesunkiai panyra į transą ir atsiranda savo skaistykloje. Jo aukų sąmonės vis dar čia, o Lidos nematyti. Simas klausia pirmos pasitaikiusios sąmonės, gal matė Lidą. Sąmonė per daug panirusi į liūdesį, kad suprastų, ko iš jos nori Simas. Jam pasidaro jos gaila. Jis ima su ja kalbėtis ir pats net neapsižiūrėjęs žeria jai Lidos argumentus. Atsiprašo savo aukos už atimtą gyvybę, o su ja – ir už atimtą galimybę susivokti ir pasikeisti dar žemėje. Aiškina apie savo naujai suvoktą pagarbą gyvybei, prasmę atgailauti ir norėti savo kaltę išpirkti tarnyste. Ši Simo auka – viena iš jautriausių, imliausių, ji jau subrendusi keistis. Ši būtybė praregi, savo ruožtu irgi atsiprašo Simo, kad savo veiksmais žemėje privertė jį nusidėti, ir išnyksta į savo išpirkimo naują vietą.

Simas toliau ieško Lidos. Jis vis klausinėja kitų būtybių. Lidos vis niekur nėra, o Simas taip ir toliau kalbina vieną po kitos ir išlaisvina iš klaidingos būsenos savi aukas – nusikaltėlius. Jie nebeslegia jo sąžinės, o jų pačių sąžinė valysis greta jų aukų (kurie tikrai buvo kalti).

Su keliais prabudimais fiziškume atsigerti, užkąsti, truputį pajudėti, Simas ieško Lidos jau kelinta para. Jam padeda kai kurios jo išsilaisvinusios aukos. Tačiau kol kas viskas bergždžiai. Pagaliau lieka tik dvi labiausiai užkietėjusios Simo aukos, vienas savo žmonos žudikas, o kitas – samdomas žudikas. Ilgas pokalbis su jais psichiškai išvargina Simą, bet visgi duoda rezultatų: abi šios sąmonės suminkštėja tiek, kad padeda ieškoti Lidos. Viena jų daro prielaidą, kad Lida gali būti panirusi į pragaro erdvę, kur toliau tęsia savo akciją šviesti negatyvios nuostatos sąmones. Iš tikrųjų ten ją Simas ir suranda. Simas aiškina Lidai, kad ji vis dar reikalinga žemėje, o čia spės grįžti ir vėliau, po savo fizinės mirties. Lidą sudomina, kaip Simas skaistykloje pats atidirbo savo neigiamą ryšį su aukomis ir šioms apdėjo susivokti. Juk iki šiol ji manė, kad užtenka paveikti fizinę sąmonę, perkeisti jos agresinę energiją į pozityvias emocijas, o pasirodo, kad svarbu išvalyti ir sąmonės subtiliųjų lygmenų sąryšius. Tai ją sudomina. Ji sako Simui, kad sugrįš į žemę, jei šis sutiks dalyvauti jos naujame eksperimente padėti ir kitiems šitaip išsilaisvinti iš savo skaistyklių.

Simas, žinoma, sutinka. Tik pradžiai dar pats turi baigti asmeninį ryšį su dviem likusiomis savo aukomis: prisiimdamas tesėjo vaidmenį, prisiėmė ir atsakomybę padėti šioms sąmonėms susivokti. Pasirodo, kad Simas turi iki šiol snaudusį talentą lengvai iškilti į subtiliuosius planus ir pasiimti su savimi kitas į transą įėjusias sąmones. Pirma, kad

S. Zujūtė. Persipynę gyvenimai. Istorijos, išsivysčiusios iš gyvųjų sapnų.

pilnai užbaigtų visas negatyvias savo būsenas, jis turi susitikti su savo žmona, jos žudiku, padėti žmonai jam atleisti ir pats nustoti jausti neapykantą tam žudikui. Moters sąmonė ilgai priešinasi suvokimui apie atleidimą, kol galiausiai suvokia neapykantos ir keršto jausmo beprasmybę. Simui skauda išsiskirti su mylima žmona dar kartą, jai iškeliaujant į subtiliąsias realybes savo ateities gyvenimui. Jo išsiskyrimo ašaros virta gėlių žiedais, nes tame plane neįmanoma liūdėti.

Kai jis tampa vidumi visiškai laisvas, padeda kitiems Lidos sanatorijos darbuotojams, o po to apmoko juos keliauti į jų pacientų skaistyklas ir ten padėti šiems išsivalyti. Jų draugijos narių vis daugėja. Savo darbą jie vadina „Perrašyti sąmonės programą“. (Sapno istorijos pabaiga)

Tą reginį tokį jau turėjau, tai nėra protu sudėliotas idealistinis variantas, kaip turėtų būti dirbama su nusikaltėlių sąmonėmis. Nors sinchroniškai jis labai dera su mūsų dabartiniu metu, pilnu karinių konfliktų skirtingose pasaulio vietose ar tiesiog smurtu visuomenėje, kurį suaktyvina geomagnetinės audros, mėnulio pilnatis ir kiti energiniai intensyvumai.

Švedijos kalėjimų sistema eksperimentuoja panašia linkme, kaip mano reginyje, tik aišku dar fiziniame plotmėje. Nors jau įtraukia į savo programą meditacijas, tačiau dar neužiima nusikaltėlių sielos gydymu ir sutaukymu su aukomis. Štai kaip apie Švedijos kalėjimus rašoma internetiniame straipsnyje (verčiau iš anglų g. su Gūglo pagalba):

„Mūsų vaidmuo nėra bausti. Bausmė yra kalėjimas: iš jų jau atimta laisvė. Bausmė ta, kad jie yra su mumis“, – sako Nilsas Öbergas, Švedijos kalėjimų ir probacijos tarnybos generalinis direktorius. Švedijos kalėjimai yra reabilitaciniai. Juose kaliniai vertinami kaip psichologinių problemų turintys asmenys, kuriais reikia pasirūpinti. Kalėjimo darbuotojai ne tik saugo kalėjimą, jie yra kaip socialiniai darbuotojai. Jie reguliuoja elgseną ir tuo pačiu ruošia kalinius sugrįžti į visuomenę. „Atvirųjų kalėjimų“ kaliniai nėra „už grotų“; jie gyvena būstuose, kurie primena mokyklos bendrabučius, ir turi daugiau laisvės, nei dauguma žmonių paprastai įsivaizduoja. Kaliniai gali žiūrėti TV ir netgi aplankyti savo šeimas, kol yra stebimi. Kaliniai ir prižiūrėtojai valgo kartu bendrosiose erdvėse, išdėstytose visame kalėjime. Prižiūrėtojai nedėvi uniformų. Taip yra dėl to, kad kaliniai čia vertinami kaip psichologinių problemų turintys asmenys. Akivaizdu, kad ši sistema veikia, nes, pasak „Guardian“, Švedijos kalinių skaičius (rašoma 2020 m.) sumažėjo nuo 5 722 iki 4 500, o pernai keturi kalėjimai buvo uždaryti nes tapo neberekalingi. Švedijos kalėjimai daugiausia dėmesio skiria kalinių reabilitacijai, siekiant apriboti pakartotinius nusikaltimus. Švedijoje yra mažiausiai pakartotinai nusikaltusių asmenų visoje Europoje – vos 16 proc. Tai skiriasi nuo Amerikos baudžiamųjų kalėjimų sistemos, kur kalėjimai perpildyti ir kur uždaryta daug psichiškai nesveikų kalinių. Beveik du trečdaliai paleistų

S. Zujūtė. Persipynę gyvenimai. Istorijos, išsivysčiusios iš gyvųjų sapnų.

kalinių vėl nusikalsta ir grįžta į kalėjimą. Pozityvi Švedijos kalėjimų sistemos filosofija padeda kaliniams tapti padoriais piliečiais.“

Panašaus požiūrio laikosi ir Norvegijos kalėjimų sistema bei visuomenė, kur dedamos pastangos nusikaltusius asmenis ne bausti, o sudaryti sąlygas persikeisti ir darniai sugrįžti į visuomenę. Tai pirmas pozityvus žingsnis. Antrasis bus dirbti su nusikaltusių asmenų (ypač sunkiųjų nusikaltimų atveju) sąmone. Juk visa tai visų pirma kyla dėl žemo sąmoningumo lygio. Staiga sąmoningumo Žemėje visiems, aišku, nepakelsime, bet tendencijos ta kryptimi jau vyksta.

Vadinu tai Mozės darbais pragare, nes taip matau jo sąmonės dabartinę veiklą. Griežtumo kolonos angelai prižiūri pragaro erdves, kaip esu aprašius „Danielės širdyje“. Taip pat šioje psichikos pasaulio zonoje, kur patenka energiška labai užsiteršusios sąmonės, darbuojasi ir kiti aukšto rango kosminiai darbuotojai. Atlantidoje padėti susivokti stipriai prasižengusiai sąmonei tiek dar gyvai, tiek po mirties, buvo Mirties šventyklos viena iš užduočių. Taip pat sąmonės ugdymo korekcijas žmonėms teikdavo Motinos Žemėje šventykloje (aprašau romane „Pažink savo pradžią ir pabaigą“). Vėliau prasižengimų vis daugėjo, nes ir pačių žmonių daugėjo, ir žmonijos kaip gyvybės bangos sąmonei augant vis daugiau buvo leidžiama reikštis žmogaus laisvai valiai bei mokytis už savo veiksmus prisiimti atsakomybę (su šia užduotimi susitvarkyti daug kam vis dar sekasi sunkiai). Kuriam laikui (ilgam) žmonijos sąmonė pritemo. Tokie etapai, kai sąmonė tai pritemsta, tai prašvinta, būdingi ir vieno žmogaus gyvenime, ir ištisiems ilgiems žmonijos amžiams, tai pristatau savo Vadovo po Būties pasaulius 2 knygoj, prie XVIII didžiojo arkano Mėnulio: „pažinimo potvyniai ir atoslūgiai sąlygoja ciklišką žmonijos raidą: tai kolektyvinės sąmonės užtemimą (globalių karų, naikinimo metas, iliuzijos kūrimas), tai prašviesėjimą (aukštų kultūrų kūrimo metas, iliuzijos išsklaidymas žiniomis), ir šie du būviai kaip bangos ritasi per kolektyvinę sąmonę ir keičia vienas kitą.“ Dabar, nors karų, smurto dar labai daug, tačiau pastebima tendencija, kad žmonijos sąmonė iš lėto vėl ima skaidrėti. Be kitų šio žmonijos sąmonės prašviesėjimo požymių matome: vietomis jau grįžtama prie požiūrio, kad nusikaltusiuosius reikia auklėti, o ir iš viso, prevencija, sąmonės kėlimo programos yra pagrindinė priemonė, kuri padės mažėti žmonių egoizmui, žemosioms aistroms, ydoms ir atitinkamai iš to – smurtavimui bei kančioms teikimui kitiems.

Tokį kaip dabar vis labiau įsivažiuojantį sąmonės prašviesėjimo periodą galima vadinti (kaip tai įvardijo XX a. pradžios mąstytojas indas Šri Aurobindas) **Dievo valanda**: kai net mažos pastangos duoda didelius rezultatus (priešinga periodui, kai didelės pastangos duoda menkus rezultatus, vadinamasis *energinio sąstingio metas*). Tuomet, kaip dabar, įvairiose tarpusavyje visai nesusijusiose srityse ima skleistis sąmonėjimo ugdymo paskatos ir daug išsiskleidimas vyksta taip sparčiai, kad net alina psichiką ir fizinį kūną, bet čia jau kita tema.